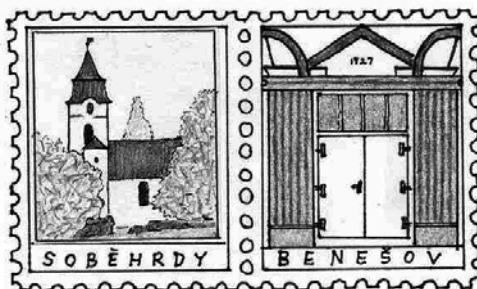

ČÍSLO 91 (2/2017)

Červen 2017

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

K prázdninovému putování

Začíná pomalu ale jistě prázdninová sezóna – a s ní spojené putování na místa známá i neznámá. Vždyť k prožitku toho, že nejsem připoután k práci, patří i možnost zvednout se, opustit koloběh zaběhaného rytmu i každodenní stresy a vydat se do neznáma. Na nová místa, vstříc novým zážitkům, zkušenostem, setkáním.

Připomíná to trochu pouť starého Abrahama. I ten se „vydal na cestu.“ Spolu se Sárrou „vyšli a ubírali se do země kenaanské.“ V Abrahamově případě ovšem nejde o rekreační toulání, ale o zápas o existenci. O pohyb víry. Když byl Abraham pozván do země zaslíbené, musel se k němu rozhýbat. Projevit odvahu k riziku přenést těžiště života tam, kde to nemám prošlapané, kam ukazuje Boží pozvání. Zápasil se svou vázaností k dosavadním jistotám. Se strachem pustit se dosavadních opor, jistot a prošlapaných koloběhů a přenést těžiště života tam, kam ukazuje Hospodinovo zaslíbení.

Kdo někdy sledoval batole, jak se pouští pevné opory, udělá samostatný krok, lehce zavravorá, aby nakonec došláplo, a kdo si přitom všimnul jeho napětí, úzkosti, zda to vyjde, odvahy, s níž bylo potřeba tu úzkost překonat, a radosti, co to vykročení přineslo životu najednou za nové možnosti – ten byl nablízku zázraku existování.

Kěž se nám prázdninově putování stane osvěžující připomínkou takovýchto vykročení. Na neprobádanou půdu, k novým začátkům a setkáním. Právě takhle může být napínavá i víra, když ji přijímáme jako pozvání k putování neprošlapanou cestou. Jako pozvání k následování.

Tomáš Trusina

Temná noc duše. Matouš 22,1-14

Au... zmetci! Když už mě museli vyhodit ven, tak jsem aspoň nemusel letět přímo po hlavě do toho štěrku. Krev! Teče mi po hlavě! Zuřím. Písek mi skřípe mezi zuby. Takhle drsní fakt být nemuseli. Svázali mně ruce i nohy, takže se nemůžu ani hnout. Nevím, co jsem tomu králi udělal, že mě vyhodili ven takhle do noci. Au... ta lana se mi teda pořádně zařezávají do kůže. Zkusím se z nich nějak dostat. Nejde to. Asi takhle budu muset zůstat, dokud mě někdo nerozváže. Fakt nechápu, že mě takhle někdo vyhodí ze svatby.

Co to je za hostitele, když si pozve kdekoho a pak se rozhodne někoho jen tak vyhodit. Proč zrovna mě? Nechápu, čím jsem si to zasloužil. Oni si tam oslavují a já tady ležím ve výmolu u cesty. Oni pijí ta nejvybranější vína a jedí všechny pochoutky a já tady žeru ve tmě písek. Kdyby šlo nějak povolit ta lana. Au... zase nic. Tak to jsem fakt v pěkný bryndě.

Příchod poslů

Když před týdnem přišli poslové, aby nás pozvali na královskou svatbu, tak mi to bylo úplně jedno. Ti poslové chodili a oslovovali jen boháče a šlechtice. Měla to být veliká sláva. Služebníci všude zvěstovali, jaká to bude krása, jaké vybrané pochoutky tam budou a jaká vína se tam budou pít. Sám králův syn se žení! Já jsem byl na svém poli a vybíral z něj kamení. Nezajímá mě vůbec nějaký král a jeho syn. A myslel jsem si, že stejně ani já nezajímám krále. Proč by se asi tak měl král zaobírat takovým poddaným, jako jsem já. Myslel jsem si, že nebudu mít problémy, dokud budu spořádaně platit daně a chovat se podle zákonů.

No jo, ale nikdo z těch boháčů a šlechticů nechtěl jít. Prý, že krále neuznávají a že se nechtějí účastnit oslavy jeho královského majestátu. Našeho krále neuznávali, protože prý mají svého, lepšího, který po nich nechce platit daně a který jim nezasahuje do jejich životů. Tento král je prý nesvazuje zákony. Tím ale králova snaha neskončila. Poslal znovu své posly. Říkali, že je už vše připraveno. Král možná vše připraveno měl. Ale nebyl připraven na to, že se na něj jeho vlastní poddaní vykašlou.

Pro mě... Pro mě bylo důležité moje pole, někdo se o ně přece musí starat. Když ho nechám ladem, co budu jíst? Z čeho zaplatím daně? Nějaká hostina? V dalekém paláci? Ta mě vůbec nezajímala. Na vlastní oči jsem ale viděl, jak jeden šlechtic nechal zabít jednoho z králových sluhů. Viděl jsem, jak ho podřízli jako nějaké zvíře. Sami jsou zvířata! Co je moc, to je moc. Chápu ty boháče a šlechtice, že se nechtějí setkat s králem. Ale že musí hned zabít jeho posly...? Nechtěl jsem mít problémy, a tak jsem se tvářil, jako že jsem nic neviděl. Přece jenom to nebyla moje starost. Nějaká vysoká politika, ať si to s nimi král vyřídí sám. Mě ať nechá na pokoji.

Pozváni jsou všichni

Král si to samozřejmě nenechal líbit. Druhý den přišla vojska. Všichni, kdo se účastnili této rebelie, byli pochyťání a popraveni. Každému, co jeho jest.

Když byla rebelie potlačena, tak přišli poslové znovu. Lidé si říkali, že na té svatbě už doopravdy něco musí být, když má král takovou snahu tam někoho dostat. Tentokrát sluhové už nešli jen za někým, ale zvali všechny lidi, aby přišli na svatbu králova syna. Měl jsem dost starostí se svým polem. Celé dopoledne jsem okopával a pak jsem čekal na večer, až budu moct zalévat. Ale najednou za mnou přišli mí přátelé, ať jdu s nimi na tu svatbu. Mně se tam nechtělo. Přece jenom, je dobře, že já jsem tady a král je tam daleko ve svém paláci. Nedělá to dobrotu, když se setká chudák s králem na jedné slavnosti. Ale oni mě přesvědčovali a přesvědčovali tak usilovně, až jsem jim na to kývnul.

Oblečení? Ha! To jsem moc neřešil. Stačí to, co mám na pole. V tu chvíli ale jsem nevěděl, že to bude takový problém. Říkal jsem si: Král si mého oblečení stejně nevšimne. Bude tam mít tolik hostů, že mě tam na té svatbě nepotká. Hlavně, když se tam dobře najím a napiju a třeba si něco pro sebe vezmu i domů.

Cestou na slavnost mě překvapilo, jaké různé lidi jsem potkal. Žebráky, boháče, kuchaře i správce domů. Taky jsem šel chvíli vedle zloděje, který mě před rokem okradl. Divil jsem se, kdo všechno tam byl pozván. Vrazi i soudci. Prostitutky i vdovy. Staří mladí, prostě všichni.

Řekl jsem si, že když nemám ty šaty, tak je to stejně jedno. Mezi ostatními hosty se už nějak ztratím. Král to zas tak řešit nebude.

Na svatbě

Když jsem vstoupil do svatební síně, uviděl jsem, jak všichni slavili a radovali se. Všichni měli radost z toho, že mohou být svému králi blízko. Všichni tančili a smáli se. Lidé se mezi sebou objímali. Ze všech byla cítit láska k druhým. Oči těch vrahů a zlodějů se proměnily. Tam, kde byla zuřivost a zlost, najednou byl pokoj a lítost. Já ale se svým zabláceným oblečením moc nezapadal.

Necítil jsem tu jejich přítomnou lásku, nechápal jsem, proč se všichni kolem mě tak radují, proč všichni tančí. Připadali mi trapní s tou svou radostí. Vypadali, jako by ztratili sami sebe, jako by vytvořili jedno velké tělo, které tančí a raduje se.

Rozhodl jsem se, že na té svatbě už nechci zůstat ani minutu. Ze všeho se mi točila hlava, bylo mi špatně. Proplétal jsem se mezi tanečnický a do někoho jsem vrazil. On se otočil a mě polil studený pot. Byl to král. Pocítil jsem ohromnou bázeň a hrůzu. Nedokázal jsem se na něj dlouho dívat. Musel jsem sklonit hlavu kvůli tomu, jak na mě jeho přítomnost působila. Podíval se na mě a se soucitem řekl: 'Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?' Chtěl jsem mu odpovědět, že jsem přišel ze svého pole, že jsem měl moc práce, že jsem se nestihl převléct, že jsem tu vlastně ani nechtěl být, že tu prostě nic necítím, že prostě chci pryč... Neřekl jsem nic. Nevydal jsem ani hlásku. A Král pak přikázal svým sloužícím, aby mě svázali a vyhodili ven.

Když mě vyhazovali, stihl jsem ještě zaslechnout: Neboť mnozí jsou povoláni, ale málokdo bude vyvolen.

Temná noc duše

Au... lana se mi stále zařezávají do rukou a pořád se sám sebe ptám: Proč já? Proč já, Bože můj? Proč já jsem ten, koho sis vybral? Vždyť jsi pozval úplně všechny zloděje i vrahy, ale mě sis nevybral. Co jsem ti udělal, že jsi mě nechal vyhodit ven do tmy, kde mi mezi zuby skřípe písek? O co jsou oni lepší než já? Vždyť celý svůj život jsem o tobě věděl. Věděl jsem, že jsi daleko tam ve svém paláci. Vždyť jsem se staral o své pole, neloupil a nevraždil. Dokonce i jsem vyslyšel tvé posly a přišel jsem na svatbu tvého syna. A co jsi udělal ty? Tys mě vyhodil!

Kde je tvé milosrdenství? Kde je tvá láska? Proč jsi mě odvrhl od své tváře? Ty, že jsi můj Král, můj Bůh?

Nevím, čím jsem se ti znelíbil. Žil jsme podle všech pravidel. Nikomu jsem neublížil a vždy se staral o svoje starosti. Hlavně aby pole

bylo zorané, pšenice zasázená, úroda uskladněná. Myslel jsem... Myslel jsem... jenom na sebe. Milovat Tě, Bože, a bližního svého jako sám sebe? To pro mě nic neznamenalo. Nikdo jiný mě nezajímal. Žebráky jsem přehlížel, přátelé a příbuzné jsem odmítal, o nikoho jiného jsem se nestaral.

A teď už najednou chápu Davida, když se modlil:

"Nekárej mě, Hospodine, ve svém hněvu, netrestej mě ve svém rozhořčení! Smiluj se nade mnou, Hospodine, chřadnu, uzdrav mě, mé kosti trnou děsem. Má duše je tolik vyděšená, a ty, Hospodine, dokdy budeš váhat?" Hospodine, nemám jen spoutané ruce a nohy, ale i moje srdce je spoutané mým sobectvím. Zbavíš mě mých pout?

Svítání

Jak dlouho tady už vlastně ležím? Pár hodin..., nebo celou věčnost? Pomalu se rozednívá. Slunce se objevuje nad obzorem, vidím červánky! Tma ustupuje a slyším první ranní ptáky. Kdo to sem jde? Slyším, jak se ke mně blíží kroky. Zkusím se otočit. Povedlo se. Vidím nějakou siluetu. Není to ten král? Co asi chce? Kopnout si do svázaného chudáka! To by se ti líbilo, co?

Prý příteli... Tohle oslovení jsem už dneska od tebe jednou slyšel.

Co to děláš? Proč mě rozvazuješ? Ty jsi tu byl celou noc se mnou?

Dobře, vezmu si tohle svatební oblečení.

Půjdu s tebou. Důvěřuji ti. --- Amen

Karel Müller, vikář benešovského sboru

➤ Projekt „Polévka pro potřebné“

Tak, a já pořád píšu o „chlebech pro bezdomovce“! Tímto se opravuji a uvádím vše na pravou míru, čili cituji z pokynu Pražského seniorátu: „Příprava jídla (polévek nebo chlebů) pro potřebné běží ve spolupráci sborů našeho Pražského seniorátu ČCE a dalších přátel již čtvrtý rok. V letošním roce připravujeme jídla ve středy a čtvrtky, s výdejem stejně jako v předchozích letech v 18 hodin na lavičce v parku před Hlavním nádražím“. Konec citátu.

A nyní přichází to podstatné. Letos v benešovském sboru máme dva termíny, a to: - ve středu 12. července a ve čtvrtek 10. srpna.

Prosím dobrovolníky ochotné zúčastnit se na přípravě v uvedené dny v presbyterně benešovského sboru, aby se mi ozvali.

Mirka Nulíčková

Zpráva z čerčanského hospicu

V lednu tohoto roku skončil ve funkci ředitele na vlastní žádost Jiří Krejčí. Svůj záměr oznámil v dostatečném předstihu, takže byl čas připravit řádné výběrové řízení. Přesto hledání nového ředitele/ředitelky nebylo zcela jednoduché.

Především bych se chtěl krátce ohlédnout za pětiletým působením Jiřího. Do funkce nastupoval v lednu 2012, v době, kdy se hospic stále ještě vzpamatovával ze změny po odvolání MUDr. Terezy Dvořákové, řešil vážné finanční i personální problémy a uklidňoval často zneklidněné sponzory a partnery. Navzdory svému mladému věku se Jiří dokázal v situaci dobře a rychle zorientovat a situaci stabilizovat. Povedlo se vyjednat dohodu s MUDr. Dvořákovou, na jejímž základě byla ukončena její pracovní smlouva, byl splacen dluh jednomu ze sponzorů a postupně se podařilo získávat nové podporovatele a partnery. Hospic změnil svou právní formu z občanského sdružení na obecně prospěšnou společnost. Jiří přišel s řadou nových nápadů, hospic získal několik grantů na různé související činnosti a celkově se výrazně stabilizoval. Jiřímu náleží za jeho práci pro hospic velké poděkování.

Výběrové řízení na nového ředitele/ředitelku bylo vypsáno v září loňského roku. Přihlásilo se přes 30 kandidátů a kandidátek, z výběrového řízení vzešel jeden jako vítěz, ten nicméně nakonec funkci nepřijal, protože se na poslední chvíli rozhodnul pro jinou nabídku. Na přelomu roku jsme proto museli vypsát další kolo výběrového řízení, do nějž se nám na poslední chvíli přihlásily dvě velmi nadějně kandidátky, a z nich byla nakonec vybrána paní Dr. Monika Horníková, klinická farmaceutka s bohatými manažerskými zkušenostmi i oceněními, která nastoupila do funkce od dubna tohoto roku. Její rozhodnutí přejít do neziskového sektoru vidím jako poctivé a sympatické a věřím, že bude pro hospic velkým přínosem.

Jan Rataj (předseda správní rady TŘI, o.p.s.)

I když mnozí nemáme s hospicem žádné vlastní zkušenosti, přesto ho přijímáme do našeho zájmu a odpovědnosti a každou neděli se za jeho dobrou činnost modlíme.

Můžeme se také zúčastňovat biblické hodiny, které tam farář Petr Turecký jednou za měsíc vždy v úterý koná.

➤ Společenství

Letošní Velikonoce byly pro malé společenství sdružené kolem Husova sboru v Čerčanech již podruhé ve znamení společného prožívání stěžejních křesťanských svátků se soběhrdskými bratry a sestrami. Již v loňském roce jsme si mohli několikrát ověřit, že nás mnohem více věci spojuje, než rozděluje. Troufal bych si, jakožto farář, říct, že se letos tento druh zkušenosti ještě prohloubil, stejně jako rostoucí povědomí o tom, jak se navzájem potřebujeme.

Velkopáteční bohoslužba v Soběhrdech měla pro mě opět silnou atmosféru soustředěného rozjímání nad čtením Pašiji, přirozeně přecházejícího do společného slavení Večeře Páně. Možná to bude znít trochu pateticky, ale v okamžicích, kdy tuto svátost sdílí obě naše společenství spojené do jediného kruhu, se nikdy neubráním dojetí. Letošní společné svátky se však neomezily na páteční večer. Tentokrát byla plánována i společná bohoslužba na Boží hod, kdy jsme si s Petrem Tureckým rozdělili kazatelskou a liturgickou část. Hojná účast sice nemusí nutně vypovídat o smysluplnosti jakékoliv sborové akce, přesto si myslím, že většina zúčastněných, z obou našich sborů, hodnotila neděli Vzkříšení jako výbornou příležitost dalšího rozvíjení spolupráce v naší nejbližší ekumeně.

Navázat na loňské Letnice další společnou bohoslužbou bylo tedy celkem logické a znovu jsme mohli sdílet optimistické vyznění svátku, který je v některých církvích (do kterých popravdě musíme zahrnout CČSH i ČCE) poněkud opomíjen a zanedbáván. Právě svátek seslání Ducha svatého, den, kdy si mají křesťané připomínat založení Církve, se v případě našich dvou společenství stává ne nějakým symbolickým pietním aktem, ale připomínkou, že pracujeme a chceme i nadále pracovat na společném díle.

Petr Wagner

O Velikonocích jsme se společně vyfotili, spolu s dalšími hosty. Pokud si chcete fotku pořádně prohlédnout, najdete ji na webu:

https://sobehrdy.rajce.idnes.cz/velikonoce_2017

➤ Jarní víkendovka v Soběhrdech

Letošní jarní víkendovku jsme věnovali základnímu seznámení dětí s apoštolý. Zjistili jsme, že apoštolý spojovaly dvě věci. Tvořili duchovní rodinu a neměli snadné životy. Všichni totiž uvěřili, že Ježíš jim stojí za to. Dětem jsme také ukázali, v čem se lišil apoštol Pavel od ostatních apoštolů. Především se nesetkal s Ježíšem za jeho života. Saul se objevuje poprvé na scéně vyprávění Skutků, když umírá první křesťanský mučedník, Štěpán. Tehdy Saul hlídal kabáty těm, co Štěpána kamenovali. Na cestě do Damašku byl zastaven. Nemohl dál. Ten, který si vždy věděl rady, najednou zjistil, že Bůh je někdo jiný, než si dosud myslel. S dětmi jsme probírali, kým vším může být pro člověka Bůh. Jaké má mít vlastnosti, aby se mu člověk mohl klanět. Má mít zjevnou moc? Má ve všem uspět, nic nedělat špatně? Apoštol Pavel najednou zjistil, že Bůh promluvil skrze Ježíše, který z pohledu běžného života nebyl úspěšný. Trpěl pro druhé, ničeho zásadního nedosáhl. Trpící Mesiáš se Pavlovi stal najednou klíčem k Bohu. Pavel by si nedovedl dříve představit, že by se někdo takový mohl stát tímto klíčem. Koho uctívá dnešní společnost? Podle dětí uctíváme lidi mediálně slavné, politiky, technický pokrok, nebo dokonce úspěch či požitky. Někdy se klaníme sami sobě nebo své vlastní podobě nalezené v druhých lidech. Pavlovi s jeho obrácením ke Kristu vlastně začala spousta různých

problémů. Musel utíkat z Damašku v koši, aby ho noví nepřátelé nezabili.

Děti, které s námi pojedou v létě na setkání v Luh u Čimi, budou moci prožít s apoštolem spoustu dalších napínavých dobrodružství.

Petr Turecký

➤ **Víkendovka benešovských, sedleckoprčických, vlašimských a dalších spřátelených dětí**

proběhla od 12.5. do 14.5. 2017 v Sedlec-Prčici.

Tématem byly příběhy z knihy Daniel, konkrétně: *Proč by zachráněn měl být jen ten Daniel?*

Většina dětí s vedoucími přijeli vlakem do Heřmaniček, kam jsme jim šli s místními kluky naproti. Po ubytování, večeři a pobožnosti jsme seděli na zahradě u ohně, opékali špekáčky a zpívali písně. Sobotu jsme strávili nejdříve hrami na zahradě a v zámeckém parku. Po obědě jsme se odebrali do lesa, kde proběhla většina her. Večer jsme opět seděli u ohně. V neděli, po bohoslužbách pod vedením f. Tomáše Trusiny a obědě jsme se rozešli a rozjeli do svých domovů.

Myslím, že víkendovka se vydařila. I počasí nám přálo. Pokojnou atmosféru trochu narušovaly malé prostory fary i bytu – malé ve

smyslu počtu účastníků, což bylo celkem 40. Jsou zde jen dva WC společně s koupelnou a vystřídat se (hlavně ráno) bylo občas náročné. Ale děti byly spokojené a to je nejdůležitější.

Chtěla bych poděkovat vedoucím za obětavost, trpělivost a vstřícnost a těším se, až se zase společně s dětmi sejdem na táboře ve Strměchách.

Pavla Janděčková

➤ **Společné konfirmační cvičení benešovského, prčického a soběhrdského sboru**

Benešovský, prčický a soběhrdský sbor jsou propojeny různými způsoby, nejnovější projekt spočívá ve společných konfirmačních cvičeních. V jednotlivých sborech je konfirmandů málo, mladí lidé by neměli možnost se setkat se svými vrstevníky, neměli by možnost vzájemně sdílet při hledání otázek i odpovědí na témata víry či evangelické identity. Rozhodli jsme se tedy uspořádat pokusně jiný model konfirmačního cvičení. To nebude probíhat ani v rodinách, ani každotýdenně na jednotlivých farách, ale jednou cca za měsíc v podobě jakési polovíkendovky. Na té první jsme se sešli v Sedleci/Prčici a připravili jsme program na téma: vykročení na cestu víry. Benešovský vikář Karel Müller svou zážitkovou aktivitou dětem představil víru jako lano, které nás někam vede. Na cestě může člověk zažít různá překvapení. Tomáš Trusina dal zaznít SZ příběhu o vykročení Abrahama. Po výletu s koupáním v místním rybníku jsme se podívali na film Tomáše Halíka o přechodových rituálech dospívání v hlavních náboženských okruzích. Zejm. židovství, křesťanství, islámu, hinduismu, buddhismu. Film zdůrazňoval potřebu vzdělání k pochopení vlastní tradice.

Skupina je otevřená a rádi přijmeme další dospívající zájemce o křest či konfirmaci. O rozhodnutí, zda nakonec účastníci ke konfirmaci či ke křtu půjdou, budeme mluvit až v závěrečné fázi - aby nejdřív poznali, k čemu se rozhodují.

Petr Turecký

Foto:

<https://goo.gl/photos/QB5byanP9DmDXSYL7>

➤ Noc kostelů

Po loňské velmi úspěšné akci se staršovstvo rozhodlo opět uspořádat Noc v kostele. A byla opět jako ta loňská velmi milá a úspěšná.

Jako první vystoupil před zaplněným kostelem dívčí pěvecký sbor Základní školy Na Karlově. Sbor řídila skvělá hudebnice a zpěvačka paní učitelka Alena Vašáková. Aby zpěv v kostele vyzněl působivěji, doplnila svůj sbor o řadu zpěvaček z církevní školy Archa a také o několik dívek z čerčanské školy. Výběr písní co do hudebního stylu byl pestrý, co se týče textů písní bylo cítit, že sbormistryně si přeje a ví, co děti má ovlivňovat. A zpěv mladých dívek, zvláště národních písní, byl vskutku neobyčejně krásný.

V další části noci kostel již nebyl tak zaplněn. S dětmi odešly i jejich rodiče a také jejich sousedé, ale ti, kdo zůstali či dorazili později, měli před sebou ještě dvě krásná vystoupení.

Po přestávce jsme se mohli soustředit na známé dílo italského skladatele Giovanniho B. Pergolesiho Stabat Mater v podání Říčanského komorního orchestru, který diriguje Petr Anděl a který má mimochodem za sebou 65letou historii, a dvou skvělých zpěvaček, a to sopranistky Nadi Novotné a altistky Hany Blachutové. Účinek skladby byl velmi působivý, nejen krásnou hudbou. Soběhrdští totiž všem posluchačům rozdali latinský text skladby a jeho český překlad. A tak jsme měli možnost před každou částí skladby si přečíst, o čem pěvkyně budou zpívat a co chce hudba vyjádřit.

Působivý text Stabat Mater založený na Simeonově proroctví (Lukáš 2,35) pochází z 13. století a byl od doby svého vzniku zhudebněn mnoha skladateli, například J. Haydenem, G. Verdim, z našich skladatelů pak J.J. Rybou a zvláště A. Dvořákem.

Na závěr kostelní noci jsme se ponořili do básní Tomáše Pavlíka, které působivě recitoval v Benešově velmi známý herec a recitátor František Kreuzmann. K atmosféře ještě přispěla výstava fotografií Tomášova syna Gabriela.

Mezi jednotlivými vystoupeními byly dvě přestávky, které účastníci využili k občerstvení šťávou, čajem či kávou. Navíc si popovídali mezi sebou či s účinkujícími, a tak v kostele byla velmi milá atmosféra. Noc kostelů se v Soběhrdech velmi vydařila, díky všem, kteří se o toto setkání v kostele zasloužili.

František Šturm

Benešovská ZUŠ Karlov

Říčanský komorní orchestr

➤ Sborový výlet do Libice nad Cidlinou

S obavami z počasí jsme ráno vyjžděli, jak vydržíme to horko panující už málem celý měsíc? Ale nebe bylo milostivé a pokrylo se mraky a ještě k tomu pofukoval příjemný vítr.

Ráno jsme nastupovali do autobusu na šesti stanovištích, ale vše klapalo téměř do minuty přesně. Pak už jsme s oblíbenou a spolehlivou paní řidičkou autobusu ujížděli k Libici. Přijeli jsme dostatečně včas, abychom se upravili a připravili na bohoslužby.

Místní pan farář měl ve sboru poslední svoje kázání, před stěhováním na nové působiště, přesto si hostitelé vybrali právě tento termín k naší návštěvě. Kázal na téma „velikost“. Kdybychom nepřijeli, bylo by v kostele kolem 15 lidí. Martin T. Zikmund v kázání zdůraznil, že pro Hospodina počet či velikost nehraje takovou roli jako pro člověka. Málo lidí si nemá zoufat, protože Hospodin tvoří z mála. Jde o kvalitu, ne o kvantitu, zapálený člověk může strhávat další k chuti žít naplno. Apoštolů bylo taky na začátku málo. Hospodin může tvořit tak, že to ještě nevidíme. Ve Velenicích, vedlejším sboru, kde bratr farář také působil, se probudil nový život díky velké obětavosti už téměř z ničeho. Nebo vznikají nové podoby sborového života. Při ekumenických setkáváních, si křesťané uvědomují, že je důležité dělat společné akce. Sbory Libice a Velenice se také rozhodly společně hledat nového faráře.

Při ohláškách Petr Turecký a Petr Wagner podpořili místní sestry a bratry zkušeností našich sborů, sdělili, že i náš výlet je společným zájezdem soběhrdského, benešovského, čerčanského (Husova) sboru. A jedou s námi také členové křesťanského společenství. Také my se pokoušíme o něco podobného, máme už nemálo společných zážitků se členy husitského sboru v Čerčanech a mnohou spolupráci soběhrdských s benešovským sborem. Poté jsme při laskavém občerstvení pohovořili s místními na faře.

O historii Libice nám zasvěceně pověděl člen místního sboru br. Milan Čejka, který nás odvedl kousíček za faru k základům slavníkovského kostela a hradiště rodu Slavníkovců, kde se odehrávala historie před více jak tisíci lety, kdy se rozhodovalo, kdo bude vládnout území středu Evropy. Nakonec, jak víme, nejvíce moci si urvali Přemyslovci a rod Slavníkovců se z historie vytratil. Historici se přou, jak to všechno bylo, jisto však je, že z tohoto rodu pocházel biskup Vojtěch. Později byl Vojtěch díky svým životním osudům církví prohlášen za svatého.

Na hradišti jsme se posléze rozdělili na dvě skupiny, na ty více hladové, kteří dostali oběd v místní Diakonii, a na ty, kteří si zatím prohlédli výstavní síň s památkami a vykopávkami z onoho hradiště. Poté se skupiny vyměnily.

Odpoledne jsme poodjeli do nedalekých Dobšic, kde jsme nahlédli ještě o pár století zpátky, a sice do doby, kdy na tomto území ještě před Slovany žili Kelti, s kterými se pak Slovani smísili. Místní obec, která má také několik nadšených a aktivních lidí, buduje trpělivě Keltské muzeum. (Jak aktuální paralela pro hlavní myšlenku našeho výjezdu!) Mají jednu výstavní místnost a jednu zahradu, kde je názorně vystavěno keltské oppidum. Ačkoli skutečných dokladů o Keltech je pomálu, přesto je dobré si připomenout, že ani my nejsme nějaký „čistokrevný národ“, ale že jsme zdědili leccos po předcích kdovíkterých.

Nakonec ti ještě stále neunaveni absolvovali naučnou stezku pro děti a ti již vyčerpaní se spokojeně usadili u piva místního hostince. Autobus nás klimbající poté vyklopil každého, kde potřeboval. Díky paní řidičce, která zůstala čerstvá až do konce, a díky Renému Hudcovi, který to pečlivě naplánoval a organizoval, a díky Pánu Bohu se výlet povedl.

Marie Stolařová

Foto na webu soběhrdského sboru: www.sobebrdy.evangnet.cz

Sborová rodinná rekreace ve Strmýchách u Pelhřimova proběhne letos v týdnu od 30.7. do 6.8. 2017

Spíme na prázdné evangelické faře ve Strmýchách, možné je i spaní ve stanu či karavanu na rozlehlé farské zahradě. Míváme společné snídaně a večere (není povinnost), zpívání, popř. pobožnosti s dětmi, služby při přípravě jídla. Někdy společně vyrazíme i na výlet do bližšího či vzdálenějšího okolí. Nesmí chybět vycházka na Křemešník, sbírání borůvek, hub, koupání, káva, večerní táboráky, grilování, návštěva „domu zdraví“...

Společná dovolená je příležitostí se poznat, otestovat si míru vlastní tolerance, ochoty k praktické pomoci, navázání přátelství, řešení drobných konfliktů... zkrátka ochutnat křesťanské spoluzití v praxi :-)

Přihlašujte se na benešovské faře: (317722215, benesov@evangnet.cz nebo 607588618). Můžete dorazit na celý týden, nebo jen na pár dní po předchozím telefonickém ohlášení.

BLAHOPŘEJEME

➤ K narozeninám

Červenec - Bublová Hana, Soběhrdy – 67 let; Hallerová Blažena, Lštění – 80 let; Kovář Pavel, Bedrč – 73 let; Kovář Jaroslav, Ládví – 74 let; Losenický Vojtěch, Podmračí – 79 let; Stibůrková Božena, Benešov – 76 let; Sýkorová Daniela, Mrač – 76 let; René Hudec, Ondřejov – 66 let; Škodová Svatava, Hvězdonice 65 let; Šturm Zdeněk, Petroupim – 65 let; Truhelka Lukáš, Mžížovice – 65 let

Srpen: Bohata Pavel, Soběhrdy – 45 let; Hradečný Ondřej, Mezihoří – 55 let; Kaninská Dana, Čerčany – 60 let; Kočovská Marie, Senohraby – 65 let; Micka Vladimír, Soběhrdy – 70 let; Veselá Věra, Mnichovice – 91 let

Září: Fojtů Petr, Bedrč – 30 let; Bubla Aleš, Soběhrdy – 40 let; Šmejkalová Martina, Mnichovice – 40 let; Zach Milan, Petroupim – 66 let; Fleischerová Hana, Vysoká Lhota – 74 let; Boháčová Jiřina, Vranovská Lhota – 83 let; Martínková Miluše, Zlenice – 84 let; Sindelářová Jarmila, Mnichovice – 93 let;

Děti:

Červenec: Kyselová Aneta, Přestavlky – 13 let; Podroužková Barbora, Čerčany – 11 let; Šafařík Martin, Praha – 14 let;

Srpen: Příbyl Richard, Petroupim – 1 rok; Macháčková Jasmína, Benešov – 7 let; Váša Jonáš, Mnichovice – 8 let; Svobodová Adéla, Přestavlky – 17 let; Vlasák Jonáš, Mezihoří – 19 let

Září: Vášová Mariana, Mnichovice – 4 roky

Táborový pobyt

benešovských, sedleckopráčických, vlašimských
a dalších spřátelených dětí na téma

Proč by zachráněn měl být jen ten Daniel?
bude od 23. do 30. července v Strměchách

Pro zájemce zbývají 1-2 místa. Cena 1600 Kč.

Bližší informace či přihlášku si vyžádejte na benešovské faře.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina, tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.

Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: *Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky:sobehrdy.evangnet.cz.*

Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař

FS ČCE Sedlec-Prčice: *Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: farářka Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz*

Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: *Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký*

Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

Husův sbor CČSH: *Náboženská obec Církve československé Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr, Mgr.*

Telefon: 608 066 406

E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Adresa redakce: *FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov*

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 10. září 2017

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech